

Štev. 10.

V ljubljani, 1. vinotoka 1902.

Leto III.

Tetka jesen.

„Kaj ste prišli, tetka ljuba,
kaj ste prišli vendar k nam,
da spet enkrat napolnite
našega očeta hram?“

Veste, tetka, ravno danes
v hramu zri v vsak smo kot:
ali vse je prazno, prazno . . .
Kam je prešlo vse od tod?

Kajne, tetka, vi pa letos
spet ogledate se k nam,
in naenkrat kot bi trenil
poln sladkosti bo naš hram?

In še nekaj — oh, še nekaj,
tetka, ne pozabite:
rdečih jabolk nam iz koška
nekaj še izvabite!“

In smehljaj krog usten tetki,
blag smehljaj je zaigral,
in smehljaj je plaval više
in obraz ji ves obdal . . .

In trosila in trosila
tetka polno je darov,
da je deca komaj, komaj
iti mogla še domov.

Alli Tinek, ki prodajal
belo platno je krog hiš,
padel je — in v žepih hruške
so smejale se: „Viš, viš!“

Tam na trati je zastokal,
ali tetka vstala je
in smehljaje mu na noge
zopet pomagala je . . .

Prišle ptice so iz gozda,
ko so vzrle polni hram,
pa so zaprosile tetko:
„Tudi nam, oh, tudi nam!“

Toda tetka je vprašala:
„Veste, ljube ptice ve,
pa ste bile tudi pridne,
pridne prav do tega dne?“

A oglasil se je Sultan,
jezni Sultan: „Hov-hov-hov,
samo pele in plesale
sredi šumnih so gozdov!“

In zarenčal tudi muc je,
hudi muc: „Mijav-mijav,
samo pele in plesale
sredi modrih so višav!“

Tetka stara, tetka siva
v stran se obrnila je
in vse ptice v strašni jezi
v daljni jug spodišla je. —

Žalostne hitele ptice
tja do južnih so daljav;
a za njimi muc in Sultan
vpila sta: „Hov-hov, mijav!“

Cvetko Slavin.